

Formas de determinación

Hai na intimidade un límite sagrado.

Anna Ajmátova

Camiño a Braşov

Nesta viaxe non levamos mochilas,
estamos só ti, eu e o tempo,
nun vagón no que unha rapaza
escribe en alemán porque a realidade
é máis ampla que as fronteiras.
Sinto a túa cabeza quente
coma un saco de pebidas de
cereixa na miña barriga mentres
observo a paisaxe abandonarnos.

Agora que no baleiro

Esta noite bañareime espida nun lugar descoñecido,
deixarei de sentir cos pés a area,
mirarei a miña roupa cada vez máis difusa
na distancia desaparecer.

E afundireime no mar.

Para lembrar de novo que estou viva,
agora que me resisto no baleiro a ser
nada.

Cada vez estou máis lonxe

Querería saber se hai algún outro modo de chegar á verdade.

Non a esa verdade de diademas de plástico que aparta o cabelo e libera a ollada. A luz seguirá sendo diáfana, son os contornos os que non vexo.

Querería saber se hai algún outro modo de chegar á verdade, unha habitación na que non me grite o egoísmo infantil por arrincar os carteis do que unha vez tivo senso e hoxe arquivo nunha carpeta de apuntamentos.

Querería saber se hai algún outro modo de chegar á verdade, alguén que me sosteña a man e que me agasalle un coelliño de chocolate porque cada vez estou máis lonxe de poder mercarmo e de poder dicir que fun eu a que non saíu á rúa.

Manuscrito xeracional

Non coñecín a miña avoa nin a ningunha das mulleres
que me aloumiñaron o cabelo,
pero hoxe dobrei a esquina ao saír da igrexa de San Xoán,
e vinme nunha escena que se repite
proyectada en tantas meniñas
coma botóns coseramos.

Marina, Josefa, Manuela, Benita, Luísa.

Que esta noite só sexamos o camiño e máis eu.

Este medo é máis antigo que calquera literatura,
somos nós as que suxeitamos as portas do convento.

O Novo Mundo

Todo tempo pasado volve un martes puntualmente
ás seis da tarde no tránsito ao cuarto de baño.
Son eu quen quería ser isto?

É imposible evitar entón o regreso
a ese lugar de recreo no que sangrar
mentres xogabas ás agachadas definía
a idea de castigo social.

Repites: *que infancia tan leda*

porque a nostalxia fíxoche esquecer
que eras a mesma nena que recollía caracois
para colocalos en follas e envialos a morrer
na busca dun Novo Mundo
dunha fonte de barrio.

Unha observación

De cativa pensaba que as árbores eran un tronco con pólas
e na cabeza unha copa.

Unhas despeiteábanse con facilidade,
así que as debuxaba cun garabato;
outras, pola contra, alzábanse retadoras
cara o ceo. Por iso corteilles o corpo.
As miñas favoritas habitaban o espazo
e destruían calquera intento de bosquexo.

Hai pouco que volvín coller o lapis.
Algo que non che ensinan é que aquilo que cres
tan obvio como unha árbore un día deixas de velo.

O debuxo non poden ser só liñas e follas
cando nunca te fixaras en que a imaxe
sobrevive no pulso trémulo do impreciso.

Sen resposta

Que a dor tiña un límite mesmo dentro dunha casa
no oouben ata que as paredes se converteron en
reflexos do combate cotián. Se o meu pai chora ao
poñerse os zapatos, como acougar o instinto
de saír correndo malia que o amor me acoitele?